

Tocar el cel amb les mans

“We are the champions”, diu la cançó de Queen, en un himne que l'esport ha adoptat, ja per sempre, quan els triomfadors aixequen els trofeus, rodejats de crits, de plors, i d'aquella mirada difícil de descriure dels que han estat vençuts. Catalunya, era la llegenda que duïen els tres jugadors de Pitch and Putt a l'esquena, quan s'enfilaven a dalt de tot, en el calaix més alt del podi de triomfadors.

Pel camí, varen quedar les tensions del darrer putt, de les errades i les recuperacions. Catalunya jugava a casa. A Teià. Abrigada per una munió de fidels que es barrejaven amb fidels a altres colors, sempre però, amb l'agermanament d'un esport comú, per l'estimació d'aquest esport que a casa nostra ha esdevingut una febre, que difícilment podrem aturar. Irlanda era la bèstia negra. Andorra, l'equip amable. Pel mig una Holanda inquietant, i després tota la resta. Des d' Austràlia fins a Xile, aquesta Copa del Món ha mogut passions, esperances, i sobre tot, amistats.

Ja en el camp de batalla, l'equip amable va ensorrar la llegenda irlandesa, mentre els nostres es treïen l'espina del darrer europeu, a Holanda i amb els holandesos.

La sorpresa i la incertesa eren sobre la taula. Catalunya – Andorra, una final que s'hagués pagat 12 a 1, com a mínim, en qualsevol casa d'apostes. Però faltava jugar, encara que seria més encertat dir, que faltava patir.

D'entrada, l'equip català va fer-ho fàcil, i res indicava que el camí cap al triomf pogués tenir entrebancs inesperats. Però els andorrans, que venien a agafar experiència, varen acordar que un cop batuda Irlanda, ja no els calia més experiència, i volien tocar el cel.

Un partit guanyat. Un altre, empatat. Un punt per decidir, a cara o creu.

Qui no ha estat en un combat, no sap que en determinades circumstàncies la ment s'omple de boira, i les facultats més primàries queden miserablement amputades. En aquests escenaris apareixen els herois. Éssers humans capaços d'ordenar taxativament a la ment i al cos, que l'única via, és la glòria.

En aquest cas, d'herois n'hi havia per totes bandes, com sol ser preceptiu en les grans batalles, i aquest fet va impregnar de llegenda els darrers instants de la Copa del Món.

Catalunya guanyava en l'últim sospir, i en un instant es desfermava tota la musculació de cents de persones, que l'havien anat comprimint fins un punt proper al col·lapse.

El cel era a l'abast, i un camp de mans s'hi van alçar.

El Pitch and Putt s'ha fet gran. Com es fan grans les coses senzilles. Des dels escacs, no s'ha inventat un esport més universal que el Pitch and Putt. L'avi et pot apallissar per molt fort i alt que siguis. La mestressa de casa repta al director de banc, i tots dos són superats per un vailet de 10 anys que pateix per traçar la bossa. Els clubs de Pitch and Putt s'han convertit en un punt de trobada de la societat catalana. I la diferència més notable queda al pàrking, on uns venen amb carrosses d'or i altres de llauna. De portes endins, l'heroi pot ésser qualsevol. Sense limitacions de cap tipus. Per això el Pitch and Putt no para de créixer. Per això, no parará de créixer. Mentrestant, som els millors del món. Una altra vegada.

Joan Perich

